

VZPOMÍNKA NA VELIKONOCE

Ášter 21, 21 duben 2015

Velikonoční pondělí. Už pár týdnů před Velikonocemi táhla Viki v obchůdku koupila pomlázku, aniž by jeřtučila, co s ní. Nakonec jsme se domluvili s pár rodiči a sli si vzájemně koledovat. Jen taková zajímavost: když peřlivě obarvíte vejčka a pak na ně chcete přilepit okrasnou igelitovou sukýnku, která se přilepí na 3 vteřiny do vařící vody, všechny barvy z nich zase sleze. Takže jsme první v životě měly vejce hraje všechny barvy. Zejména bílou.

Překládání u známých se Viki moc nepředvedla, ale obyčejně ji zjevně zaujal a rozhodla se, že tu techniku přetáhne prozkoušet. Jestli funguje i jinde. Jen tak si lze vyložit, že cestou domů z koled najednou zmizela v prodejně tabáku, který byl jako jeden z mála na svátek otevřený a proto v něm byla přetáhná fronta. Viki všechny ak frontu ignorovala a prodrala se až k pultu. Pochopitelně za ním nebyla vidět, vlastně z ní šouhala jen špička špičky a pomlázky. Přesto prodavačka hned zareagovala, i když měla plno: "A hele, koledník! Ale já žádná vejčka nemám. Špička a vršek pomlázky stál a měl jako zařízlá pipka. Celá fronta se potutelně usmívala.

"Ty budeš holčička, viš? No jestli chceš dostat nějakou výslužku, musíš si jí zasloužit, tak přetáh koledu."

Byl jsem zvědav. Od věřejně jsme bezvýsledně cvičili Hody hody doprovody, ale Viki to nezopakovala ani jednou. Mrkl jsem na manželku, která preventivně zbledla. Nevím proč, věděl jsem, že nic divného pochyťt nemohla, protože já na pomlázkách nikdy nebyl, takže ani žádné Velikonoční koledy neznám. Ale chápal jsem, že po zkušenostech, když Viki začala přede všechny zpívat: "Těbe mi mozek z lébky, ó jak je sedivý, ó jak je hebk nebo "Houpy, houpy, kočka snědla kloupy, kocoul ten tam nebyl, protože je debil..." měla že mít abstraktní obavy.

Ale Viki měla. Začali jí povzbuzovat i lidé z fronty. Mělo to jen za výsledek, že se Viki úplně zabořila do vystavených šasopisů a snažila se schovat.

"Hody, hody, doprovody..." napovídala jí jedna paní.

A Viki tam jak zaseknutá sekera do ztrouchnivého přetězu. Pak se najednou ozvala a všechny ztichlo:

"Já tem malý koledníček..." hušela si pro sebe. Bylo mi to povdomé, ale nemohl jsem si vzpomenout. Ovšem Viki ano: "...koledovat neumím, tak mi honem něco dejte, až tu dlouho nesmlím."

Tě jsem zbledl já. Manželka na mne vrhla pohled rozružené olně. "Co? Já jí to na Velikonoce neušil!" ohradil jsem se. A byla to pravda.

"Tys jí to užil na vánoce!" obvinila mne.

Já tak nesnáším to její štení myšlenek!

"Ale kdo mohl vědět, že si to bude pamatovat?"

"Protože je to tvoje dcera a pamatuje si každou ptákovinu!" zasyšela na mne a byl jsem nakopnut do velmi bolestivých míst, až by veřky plakaly.

Celý obchůdek vypukl do tchu. Prodavačka na chvíli zmizela za pultem a jeden pán povídá: "Dejte jí co bude chtít, já to zaplatím. Tohle je nejlepší koleda, co jsem slyšel."

Lidé udělali Viki uličku, aby mohla projít, ta najednou ošila, prosmykla se pod pultem a prodavačka jí postavila přetec cukrovinkami, jen pár sňickers, výčky... A až si vybere. Viki se rozhlédla a hmatla po prvních cigaretách, na které dosáhla. Zahulíme, uvidíme.

Pár chlapů začalo tleskat. Prodavačka jí vysvětlila, že cigarety si nemá vzít, jelikož na to jeřtá, nemá sice hlesla. "Plo babicku." Ale prodavačka tlekla, že ani pro babičku. Pro sebe dodala: "Jo, to tleká každej." Nějaká chlupatá křsa z fronty jí přetád ukazovala na vystavenou láhev vodky. Nakonec si nabrala bonbóny a šokoládky, co se jí kde veřlo a navrch dostala jeřtá nějaké peníze. A dva dětské šasopisy.

Přetáhli jsme se k ní až venku. Šli jsme rychle domů, Viki vedle poskakovala a mávala pomlázkou jako kouzelnou hůlkou. Velikonoční tradice se jí zalíbily. Postupně jsme pobalili její výslužku.

"Musíme rychle domů, než zase někde zapadne." tlekla manželka. Pak se rozhlédla a zasípala: "Kde je?"

Viki zmizela. Stály u fronty lidí před bankomatem. Instinktivně jsme se přetiskli každé k jedné straně zdi. "Já jí zale tlamu, ty jí šapneš; na ramena a zdrháme domů!" začala manželka.

Zevnitř se ozvalo: "Koleda, koleda jémine, odměna mě nemine. Já tu stojím beze stlachu, nalvte mi spoustu plachů."

Zavěel jsem oči a pěkívl. Jen mi bylo jasné, že pepadávat někoho pímno pmed bankou je opravdu blbý ná
jen tiletá kolednice...

MARTIN MACEK CABICAR